

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ο ΦΡΙΚΑΛΩΤΕΡΟΣ ΤΣΙΓΚΟΥΝΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο Λυώνεζος Μπάριπα Κρεπέν. Η στερημένη ζωή του εκατομμυριούχου αυτού. Πως ζούσε με σαράντα λεπτά την ημέρα. Πώς ξυριζόταν με μισή πεντάρακι. Γι έτρωγε. Λούπα από ξεροκόμματα. Η παρηγορία του κονιακι. Οικονομία στο χαρτί. Για να μην άσπριση τα σπίατα του κλπ. κλπ.

Ένας από τους πειθ μεγαλύου φιληγούρου: που αναφέρει η ιστορία, ότ ήρξεν και ό Λυώνεζος Μπάριπα-Κρεπέν. Ό τρομαχτικός αυτός τσιγκούνης είχε κητορθώγει να άποκησει σιγά-σιγά, αρμοσύνα δύο εκατομμυριών φράγκων της εποχής εκείνης! Όταν ό άπέθανε δέν βρήκαν στο σπίτι του παρή μερικά σπασμένα επιπλά τα όποια όν άξιζαν πλέον τών έπτά φράγκων! Άπό αυτό έπαρτε να λάβετε μία ιδέα της... κλιδής, ή ότοία τόν έπεριερχόχε!

Γιά τήν τροφή του, δέν έβδεια περισσότερο άπό... τριανταπέντε λεπτά σαράντα λεπτών ήμεροσας!... Όσο για το ξυρισμα—είχεν ακαλύψει κείποιον φτωχό τάλλληλο κομμωσιον, ό ποιος άνειχε μισονά να του ξυριζή άντι... μισή πεντάρακι! Έλε.δη όσως ή εκατομμυριούχος μας και τή έξοδα αυτό τόν έβρισκε περιττον, ξυριζόταν άνονο μία φορά τήν έβδομάδα.

Όδου τώρα και μερικέσ ένδοξόφρονουσ λεπτομέρειουσ της ζωής του: Ό μπάριπα-Κρεπέν, για να έξικονομήση τα έξοδα του μαριφύματός, δέν έτρωγε παρά μνον σούπα. Άλλά και ή σούπα αήτη έμπαγερούτο κατά... πρωτοφανή τσιγκουνίκο τρο πο Κάθε βεντέρα ό φιλάργυρός μας έπηγάνε σ' ένα μεγάλο έστιατόριο της πόλεως του, και άγρυρασε, μέ έκπληκτη διάφορα ξεροκόμματα ψωμιού, μέ τα όποια και παροικούσε τή σούπα όλης του της έβδομάδος! Και τίς μέν δέν πρώτες μέρας κίπασε έχόρτασεν. Τή τρίτη όμοσ ήμερα και τήν τετάρτη, τόν πομακι τού έρχόχε να διαμαρτυρήσει. Τήν πέμπτη δέ και τήν έκτη ύπέφερε προγυμναστικά άπό τήν πείνα!... Ό μπάριπα-Κρεπέν τότε, βρυαζε σπό τόν καλήν έξοδαρ μία μοτιλία με ρόμι κληρονομιά του ποτέρα του...— τήν τοποθετούσε κοντά στο πιάτο του, και άρχιζε να τρώγη τήν σούπα του μονολογώντας:

— Έ, φίλε μου... Κατάπιν τόν πόνο σου και τήν σούπα σου. Καί άφού φά τήν σούπα σου, για ναπόζημώθεις θά πής κι' ένα ποτηράκι ζεστό ρόμι!... Μόλις όμοσ έταλείσως τόν λιτό φαγητό του, ή τσιγκουνιά του τήν ξανακατατάβαμε. Έπαίριεσ τότε τήν μοτιλία μέ τόν ρόμι και τήν ξανακίρησ στο ντουλάκι, λέγοντας: — Δέ βαρεθείσαι... Έσ' όσον τελείωσα πειδή τόν φαγητό μου, άς άφήσω κι' άλλη φορά τε κονιακι...*

Κάποτε, ένας δικηγόρος της Λυώνος είχε να μετροήση στον μπάριπα Κρεπέν τόν ποσόν τών 70 000 φραγκών ός απεζημίσωση για τήν άνυλλετροσίωση κείποιου οικοπέδου του. Όταν έφθουσε ή ήμερα της πληρωμής, ό δικηγόρος έλπιε στο σπίτι του Κρεπέν κι' άρχιωσε να του μετρή ό ποσόν. Ό φιλάργυρός μας όμοσ έννοούσε να βεβαιάξη λεπτομερώ; καθς νόμορα μη τολών ήταν κίβηλο κι' έτσι

γουμενής, κι' έτσι να κόμη οικονομία χαριουν!... Κι' εντούτοις τώ χαρτί δέν ού έκοστίσε και πολύ: Τό έπρομηθεύετο... ξεοχιόνιας της «αφροίνας» των δρυμον, ή κορόνιας τα περιθώρια των εφημεριδων!

Τό νοσιμώτερο όμοσ άπό τά άνέκδοτα του περίφημου αυτού φιλαργύρου, είναι τό έξης: Κάποτε, έξεσότης μία αστυνομική διαταγή συμφώνως προς τήν όποιαν όλι οι ιδιοκτήται της Λυώνος άφελον, έντός μιάς ώρη-ομένης προθεσμίας, να «ασπρίσουν» τα σπίατα τους.

Η άπελπισία του μπάριπα Κρεπέν, μόλις έλαβε γνωσιν της διαταγής αήτ, ήταν κάτι τόν αφανταστον. Έτρεξε σπόν διάμαρχο της πολεως, κ. Τεμ, και τόν κατικετασε μέ δαχρυα όμά μάτι, να μαιτιστήση στήν αστυνομία για να γίνη μία έξαιρέσις γι' αυτόν. — Δυστυχώς, είναι άύνατον! τού άπήνησεν ό κ. Τεμ. Τό μέτρον είναι γενικουν... — Τους σιλωόσιτε καθαρά διει έννοείτε να μέ κατα-υτέρεψτε! έκραύγασεν ό Κρεπέν.

— Πώς; — Άν είχα ένα μόνο σπία, κάτι θά μπερούσε να γίνη... Μά έχω έννέα! Τό καταλαβαίνετε αυτό!... Έχω έννέα σπίατα!... Πόσο είμαι δυστυχισμένος!... Πάει, είμαι χαμένος άνθρώπος!...

Κ' έφγαιε κλαίγοντας!... Τό τελευταίο αυτό περιστατικό θυμίζει τήν πρό ήμερων συμβάναν αυτόκτονιας του μικροεμπόρου τού Παρισιώ, ό όποιος άν και είχε εκατομμύριον περιουσίαν κρημάστηκε για να μη πληρώσ η κείπειο άσή-μαντο ποσό σ' ένα πελάτη του!...

Αλλά κι' αυτά τά πουλήρσ ό Γαρούφαλος σπούς χω-ρικός, πέντε πενταδραχμια τόν ένα, και ειπε πως τά πλάκωσαν τα χιονια στο Πισοδέρι...

Στην εφοδιοπορηνη δέν έμεινε κίρα ό Γαρούφαλος και τά μουλαρια.

Αλλά κι' αυτά τά πουλήρσ ό Γαρούφαλος σπούς χω-ρικός, πέντε πενταδραχμια τόν ένα, και ειπε πως τά πλάκωσαν τα χιονια στο Πισοδέρι...

τό μέτρομα προχ ρού-σος πολύ άργά. Έφθασε σιγά-σιγά και ή νυχτα, χωρίς άκόμη ό μπάριπα Κρεπέν να έχη μετροήση ύπε τήν μισή πο οητη τών χορημάτων. Στό τέλο; ό δικηγόρος έχασε τήν ύπεμονή του.

— Θα τελειώσουμε τελος άνταν; ρώτησε τόν παρήξ-νο πελάτη του. Έχουμε και άλλες δουλειές...

— Δέν υπάρχει κίμμία β.α. άπήνησε μέ όλη του τήν ήσυχία ό μπάριπα-Κρεπέν. Σύν χίρουμε. άν θελατε, αδειο... Για τό ποσόν όμοσ ποι' θά μενη στή τρέπη σας για να με-ρηθη αδειο, θά μου πληρώσετε... οωδσκα φράγα να ιοκο!...

Ό μπάριπα-Κρεπέν ήταν, άσφακώς, ό πρωτοτυπώτερος τών ιδιοκτητών. όλου του κοσμου και όλων των εποχών.

Τα διαφορα σπίατα του δέν τα έννοικιάζε παρά μονον ύπό τόν όμο για τού προκληρωέντα τόν έννοικιον... έννεα μνη-νια μέτρον τον έπισκέφθη μία έννοικιάστρια του γι. να του πληρώση το νοίκι. Ό μπάριπα-Κρεπέν γι' αήτη σις να του προκομισή η άποδωσις του παραρκενου έννοικιου. Καί η φτωχή έννοικιαστρια ήναγκάσθη να ξαναπαη σπια της, τό όποιον άπειχε μία λεύγονάπο κη, για να τού φερη τιν άποδωτήη πού ζητούσε. Ζεύρησε δε γιατι ό τσιγκουνής μας είχε ζητησε άσσην τήν άποδωτήη; Άποουστάτα: για να συνταξή τήν νεαν άποδωτήη στο άγραφο μέτρον της προη

γουμένης, κι' έτσι να κόμη οικονομία χαριουν!... Κι' εντούτοις τώ χαρτί δέν ού έκοστίσε και πολύ: Τό έπρομηθεύετο... ξεοχιόνιας της «αφροίνας» των δρυμον, ή κορόνιας τα περιθώρια των εφημεριδων!

Τό νοσιμώτερο όμοσ άπό τά άνέκδοτα του περίφημου αυτού φιλαργύρου, είναι τό έξης: Κάποτε, έξεσότης μία αστυνομική διαταγή συμφώνως προς τήν όποιαν όλι οι ιδιοκτήται της Λυώνος άφελον, έντός μιάς ώρη-ομένης προθεσμίας, να «ασπρίσουν» τα σπίατα τους.

Η άπελπισία του μπάριπα Κρεπέν, μόλις έλαβε γνωσιν της διαταγής αήτ, ήταν κάτι τόν αφανταστον. Έτρεξε σπόν διάμαρχο της πολεως, κ. Τεμ, και τόν κατικετασε μέ δαχρυα όμά μάτι, να μαιτιστήση στήν αστυνομία για να γίνη μία έξαιρέσις γι' αυτόν. — Δυστυχώς, είναι άύνατον! τού άπήνησεν ό κ. Τεμ. Τό μέτρον είναι γενικουν... — Τους σιλωόσιτε καθαρά διει έννοείτε να μέ κατα-υτέρεψτε! έκραύγασεν ό Κρεπέν.

— Πώς; — Άν είχα ένα μόνο σπία, κάτι θά μπερούσε να γίνη... Μά έχω έννέα! Τό καταλαβαίνετε αυτό!... Έχω έννέα σπίατα!... Πόσο είμαι δυστυχισμένος!... Πάει, είμαι χαμένος άνθρώπος!...

Κ' έφγαιε κλαίγοντας!... Τό τελευταίο αυτό περιστατικό θυμίζει τήν πρό ήμερων συμβάναν αυτόκτονιας του μικροεμπόρου τού Παρισιώ, ό όποιος άν και είχε εκατομμύριον περιουσίαν κρημάστηκε για να μη πληρώσ η κείπειο άσή-μαντο ποσό σ' ένα πελάτη του!...

Αλλά κι' αυτά τά πουλήρσ ό Γαρούφαλος σπούς χω-ρικός, πέντε πενταδραχμια τόν ένα, και ειπε πως τά πλάκωσαν τα χιονια στο Πισοδέρι...

Στην εφοδιοπορηνη δέν έμεινε κίρα ό Γαρούφαλος και τά μουλαρια.

Αλλά κι' αυτά τά πουλήρσ ό Γαρούφαλος σπούς χω-ρικός, πέντε πενταδραχμια τόν ένα, και ειπε πως τά πλάκωσαν τα χιονια στο Πισοδέρι...

Έλεγε ό Σουφουλιέμιεσ στον ύμοκωτό του.

— Άρχυνοπουλο!... Δέν έξωφ μη μάς φέρην και σαμπάνια!

Η ήμερές όμοσ έπερνούσαν και ούτε τροφές, ούτε Γκολφές, ούτε μουλαρια φάνηκαν. Καπειός που ήλθεν απο τη Φλωρινα, τούς ειπε πως ό Γκολφέτος συναντήσας κάποιον φίλον του γιατρό εκεί, συνεικάη πάλιν να μάηκε στο Νοσοκομείο, συναποκομίζων μαζί του και όλουσ τού, εφοδιοπορηκούς.

Αυτός μάλιστα πήρε φύλλε για τή Θεσσαλονίχη. Στην εφοδιοπορηνη δέν έμεινε κίρα ό Γαρούφαλος και τά μουλαρια.

Αλλά κι' αυτά τά πουλήρσ ό Γαρούφαλος σπούς χω-ρικός, πέντε πενταδραχμια τόν ένα, και ειπε πως τά πλάκωσαν τα χιονια στο Πισοδέρι...

Στην. Στην.